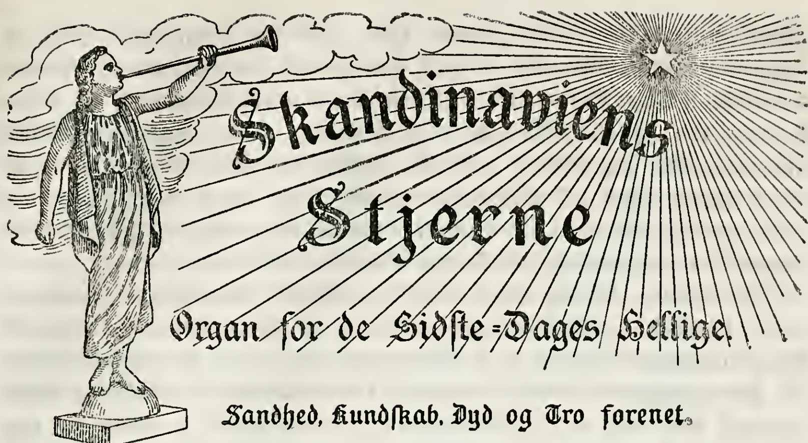

Nummer 19 | 1. Oktober 1915 | 64. Aargang

Tale, holdt af Ældste Orson F. Whitney

ved Foraarskonferencen i Salt Lake City.

Indhold: Evangeliet, dets Rækkevidde og Øjemed. Deres Ansvar, som prædike det. Aandelige og timelige Bestræbelser. Der kan kun være eet sandt Evangelium. Menneskelige Theorier og aabenbarede Saliggjørelsesprincipper. De Helliges udviste Heltemod.

„Ve mig, dersom jeg ikke prædiker Evangeliet." (1. Kor. 9 : 16.)

Disse Ord skrev Apostelen Paulus til Korinthierne. Jeg tænker, at jeg tildels forstaar det Ansvar, som Paulus følte, at der paahvilede ham. Et lignende Ansvar paahviler Alle, som have faaet Beskikkelse fra Gud til at prædike det evige Evangelium. Det paahviler de Sidste-Dages Hellige at bringe Evangeliets Budskab til Menneskenes Kundskab. Vi have modtaget det samme Evangelium, som Paulus modtog, og vi have den Forpligtelse at prædike det „i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk". Der er Intet saa vigtigt eller saa absolut nødvendigt som Forkyndelsen af det gjengivne Evangeliums Principper i deres Renhed og Uforfalskethed til Menneskene paa Jorden.

Men hvad er Evangeliet? Mene vi dermed alene Principperne, som vedrøre Troen paa Guddommen, Omvendelse, Daab og den Helligaands Gave og nærforbundne Principper i vor Religion? Ere disse Principper de eneste Love og Ordinancer, som tilhøre Evangeliet, og som skulle prædikes og administreres til Menneskenes Frelse?

Sidste Sommer betraadte jeg den Jord, der er kaldt „Zions Land", nemlig Jackson County, Missouri, den Plet paa Jorden, der er ind-

viet som det Sted, hvor „Zion" eller „det nye Jerusalem" skal opbygges, og til hvilken By et Folk skal samles, som skal være forberedt til Kristi herlige Tilkommelse. I den begrændsede Betydning af Ordet stod jeg paa „Zions" Grund, men i Ordets mere omfattende Betydning behøvede jeg ikke at rejse til Jackson Co. (eller Amt) for at betræde Zions Land. Jeg betraadte Zions Land her i Utah, førend jeg rejste ned til Missouri. I Ordets udvidede Betydning er hele Amerika Zions Land, i Henhold til Joseph Smiths Lærdomme.

Paa samme Maade er det, at vi i Ordets begrændsede Betydning bruge Udtrykket „Kristi Evangelium" som en Betegnelse for evangeliske Grundprincipper, saasom Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, medens i Ordets udvidede Betydning Ordet omfatter Alt, som er forbunden med Herrens Værk, i hvilket vi tage Del. Ordet Evangelium i sin tilsvarende angelsaxiske Ordform betegner denne Sandhed. Det engelske Ord »gospel«, svarende til „Evangelium", er en Sammendragning af Ordet »Godspell«, der betyder „Meddelelse om Gud", eller „Beretning om Gud". Naar vi benytte Ordet i denne mere omfattende Betydning, hentyde vi tillige til Frelserens guddommelige Liv her paa Jorden og til den Virksomhed, som Jesus udfoldede her, efter at han havde forladt sin Herlighedsthrone i Himlen og var nedstegen paa denne Planet for at dø for vore Synders Skyld, saa at vi kunde leve, og saaledes muliggjøre Menneskene Opstandelse og skjænke evigt Liv til Alle, som ville tro paa ham og adlyde ham. „Meddelelsen om Gud" indbefatter Beretningen om Kristi Udvælgelse ved de himmelske Raadslagninger til at fødes paa Jorden for at forløse Menneskene, samt Beretningen om Skabelsen, Syndefaldet ved Adam og Eva, hvilket gik forud for Frelserens Komme og hans store Frelsergjerning; fremdeles Beretningen om Kristi Død paa Korset og hans Opstandelse, med Hensyn til hvilken han sagde: „Fordi jeg lever, skulle ogsaa I leve." „Meddelelsen om Gud" eller Evangeliet i denne udvidede Betydning af Ordet omfatter ogsaa de forskjellige „Evangelie-Husholdninger", som Skrifterne berette om, der have været iværksatte af Herren paa Jorden fra Adams Dage og indtil nærværende Tid, og som hver for sig have haft et betegnende Særpræg. Evangeliet i denne udvidede Betydning af Ordet omfatter Alt, som vedrører denne store og sidste Evangelie-Husholdning eller „Tidernes Fyldes Husholdning", der vil knytte alle tidligere Evangelie-Husholdninger, som have været oprettede blandt Menneskene, til sig og forene dem til et harmonisk Hele. Det omfatter Joseph Smiths Virksomhed og alt vedrørende Evangeliets Gjengivelse i denne sidste Tid. Det rækker ud i Fremtiden, omfatter Millenniet, som vil blive oprettet, da der skal herske Fred paa Jorden og gjensidig Tillid blandt Menneskene. Det rækker frem til og omfatter vor Planets Herliggjørelse og Omdannelse til en himmelsk Klode, hvor

de Retfærdige dvæle evindelig. Alt dette er indbefattet i og forbundet med Kristi Evangelium, hvis Ordet tages i sin udvidede Betydning.

Vort Kirkefolk har været kritiseret og endogsaa latterliggjort, fordi Kirken har haft saa meget at gjøre med timelige Ting. Nogle af de Personer, som have apostaseret fra Kirken i forbigangen Tid, have søgt at retfærdiggjøre deres Afvigelse fra Sandheden og Tilbagetrædelse fra Kirken ved at paastaa, at Kirken har forladt de aandelige Baner og er bleven „verdslig", idet den har understøttet Udgravningen af Kanaler, Anlæget af Jernbaner og Telegraflinier, Opbyggelsen af Fællesbutiker, Møller og Fabriker, og fremhjulpet industrielle Foretagender af forskjellig Slags. De fremsatte denne Kritik, som om Udførelsen af disse verdslige Ting ingen Forbindelse havde med Guds Værk og ingen Del var af hans guddommelige Plan for Opbyggelsen af hans Rige — som om en Ørken kunde blive opdyrket og frugtbargjort ved Bøn og Profeti alene — som om et Land kunde blive koloniseret og opbygget ved alene at gaa til Forsamling og synge Salmer, at prædike eller lytte til andres Prædiken. Vort Kirkefolk forstaar fuldt vel, at Evangeliet paalægger os saa vel timelige som aandelige Pligter; at dets Bestemmelse er at frelse Menneskenes Sjæle, og at Mennesket er ikke Aanden alene, eller Legemet alene, men Aanden og Legemet forenet. De to Præstedømmer, det højere og det mindre, under hvilke Præstedømmer Kirken var organiseret og modtager Bemyndigelse og medfølgende Kraft til at udføre Kirkearbejdet, vedrører, hvad det mindre Præstedømme angaar, paa særlig Vis timelige Ting, ligesom det højere Præstedømme paa særlig Vis aandelige Ting; og disse Kjendsgjerninger indeholde et bestemt Fingerpeg til os om, at vi skulle interessere os for timelige Affærer saa vel som for de aandelige; og ret beset omfatter de aandelige Affærer de timelige, eftersom det større principmæssigt staar i Forhold til og omfatter det mindre. Om de Apostater, som i tidligere Dage fandt Fejl ved Kirkens Deltagelse i timelige Kolonisations-Affærer, vare tilstede her i Dag, vilde de klage over, at Kirkens Folk befattede sig med at bygge Vandreservoirer, Sukkerfabriker, Strikkefabriker og de forskjellige andre Foretagender, som Kirkens Folk frivilligt have paabegyndt for at opbygge „Zion". Slige Folk finde Fejl ved næsten alt muligt. Omtrent de eneste timelige Ting, som de ikke fandt Fejl ved, var deres egen Deltagelse i Udnyttelsen af Guld- og Sølvminer, efter at de havde forladt Kirkens Folk! Men selvgjort er velgjort!

Vore Missionærer, vore 1500 unge Mænd, eller mere, som gaa ud i Verden for at bevidne, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith er hans Profet, de ere ikke de eneste, som prædike Evangeliet i denne Tidsalder, da Kristi Evangelium igjen forkyndes for Menneskene. Deres Fædre og Mødre, som sende dem Penge, hvorved de sættes i Stand til at rejse fra Sted til Sted, de bidrage, om end ikke direkte, saa dog betydningsfuldt til

Evangeliets Prædiken ved den finansielle Bistand, de saaledes yde deres Sønner paa deres Mission. Og bagved disse Missionærer staa forøvrigt, som Broder Roberts mindede os om i et Møde fornylig, hele Kirken, en omfattende og livskraftig Organisation, der gjør sin aandelige og timelige Indflydelse gjældende gjennem disse Mænd til Jordens fjerneste Egne. De, som modtage Missionærerne i deres Hjem, som bespise dem og assistere dem paa forskjellig Maade, hjælpe ligeledes med til Evangeliets Prædiken. Vi kunne bidrage dertil paa forskjellige Maader, og ved Exempel saa vel som Forskrift. Alle de Hellige kunne direkte eller indirekte prædike Evangeliet; vi kunne alle deltage i Forkyndelsen af eller Udførelsen af et eller andet Princip forbunden med „Meddelelsen om Gud", „Beretningen om Gud", og hvorledes hans Rige opbygges. De, som betale deres Tiende og Ofringer eller paa anden Maade assistere Kirken i timelig Henseende, hjælpe til at forkynde Saliggjørelsens Budskab. Om Ordet Evangelium — engelsk »gospel« — tages i denne omfattende Betydning, vil Kirkens Fremgangsmaade let forstaas og forsvares, saa vel med Hensyn til timelige Affærer som Forkyndelsen af Ordet og Administrationen af Evangeliets specielle Ordinancer. Der er en Gjerning at udføre for enhver Mand, Kvinde og Barn indenfor Kirken, forbunden med Evangeliets Prædiken; og ve dem, hvem det paahviler at udføre dette Arbejde, om de forsømme det. Vi behøve ikke at forstyrre vor Sindsro med Hensyn til Kirkens timelige Dispositioner. Hvad vi behøve vel at overveje, er, om vi udføre den Gjerning, som vi ere beskikkede til at udføre, og om vi først og fremmest lægge os paa Hjerte at fremme hans Riges Sag; og vi maa vel vogte os for at ophøje os til Dommere paa Guds Riges Bekostning.

Vi kunne ikke uden Fare for Følgerne deraf praktisere et andet System end Kristi sande Evangeliums Frelseplan. Vi have ingen Rettighed til at sætte menneskelige Teorier, hvor filosofiske og veludtænkte de end ere, i Evangeliets Sted, og fremsætte samme som et samfundsfrelsende Principsystem for Alle at rette sig efter, og forsøge at underordne Evangeliets Principper under et sligt System, som passende kan sammenlignes med en Seng, paa hvilken Sandheden skal hvile. Om Sengen, der repræsenterer sligt Teori-System, er for kort til, at „Sandheden" — Evangeliets omfattende Sandheder — kan hvile deri, ja, saa maa samme (Sandheden) beskjæres, og om Sengen er for stor til Evangeliets Indhold, ja saa maa samme „strækkes" for at opfylde samme! Lige modsat maa vi fremholde Evangeliet, den sande Frelse- og Saliggjørelsesplan, som Rettesnor og Maalestok for al vor Livsvandel, og som Maalestok, naar Spørgsmaalet angaar menneskelige Teorier og Meninger. Hvad Gud har aabenbaret, hvad Profeterne have tålt, hvad Herrens Tjenere forkynde, inspirerede af den Helligaand, kunne vi stole

paa; thi disse ere Ytringer, baarne af en Aand, som ikke kan lyve, og derfor ikke give Rum for Fejltagelser, medens menneskelige Lærdomme ofte ere byggede paa Sofisteri og grundede paa falsk Ræsonnement. Uinspirerede Mænd ere tilbøjelige til at dømme efter det ydre Skin og tillade Fordomme og hvad der kan vinde Verdens Bifald at indtage Pladsen for det sande, som Gud har tilkjendegivet.

Frelseren forklarede: „Dette Riges Evangelium skal blive prædiket i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." Og han gav som Tegnene for hans andet Komme, at der skulde herske Krig iblandt Nationerne og være Rygter om Krig. Joseph Smith tilføjede som Herrens Profet til denne guddommelige Forudsigelse, at Krig skulde „blive udgydt over alle Nationer". Herren erklærede til Menneskene gjennem ham, at de, som samledes i Zion fra de forskjellige Lande, vilde blive de eneste Folk under Himmelen, der ikke vilde blive i Krig med hinanden, og at de, som ikke vilde gribe til Sværdet mod deres Næste, nødvendigvis maatte ty til Zion for at reddes. Men sidste Sommer, som det er fortalt — thi jeg var ikke tilstede — men er underrettet om, at en lærd Herre, som ikke tilhører vort Trossamfund, men som er en meget agtværdig Mand og Filosof, og en god og viis Skolemand, stod op i Salt Lake City og erklærede, at efter hans Overbevisning „kunde der ikke komme en anden stor Krig paa Jorden; thi Menneskene vare for oplyste og civiliserede og i det Hele taget i Besiddelse af for megen Dannelse til at tillade, at en slig Krig skulde udbryde. Pengemændene vilde ikke finde sig deri og vilde ikke tilskyde Pengene til en slig Krig, vilde ikke finansielt understøtte Armeerne, og som Følge deraf vilde en slig Krig være umuliggjort". Men ikke længe efter, at denne gode og lærde Herre udtalte sig saaledes, udbrød nærværende Rædselskrig, der sammenlignelsesvis indhyller mange af Europas Lande i et fortærende Flammehav. Jeg spørger: Med disse Kjendsgjerninger klarlig for Øje, hvad vil Du stole paa, hvad vil Du klynge Dig til: Menneskenes filosofiske Samfundsteorier eller den almægtige Guds Aabenbaringer?

Hvilken Prædiken vilde ypperligere kunne overbevise Menneskene om Evangeliets Sandhed end Indsamlingen af de Hellige til Zions organiserede Stifter fra de forskjellige Nationer i Verden fra Joseph Smiths Tid af indtil nu? Thi Profeten Joseph Smith opløftede i Sandhed et herligt Zionsbanner for Menneskerne at følge i nærværende Evangelie-Husholdning. Disse forskjellige Kjendsgjerninger, knyttede til Forkyndelsen af Evangeliet, det ægte Kristi Evangelium, burde bevise for Alle, hvilken Kraft der er forbunden med Principperne, Joseph Smith forkyndte og administrerede. De Helliges Villighed til i Kirkens første Dage at „forlade Alt" og følge Hyrden, Jesus Kristus, beviser deres dybe Overbevisning om Evangeliets Sandhed og deres Kjærlighed til

samme. Mænd og Kvinder forlode deres Fødelande, deres Hjem, nære Slægtninge og timelige Besiddelser, enhver jordisk Ting, og rejste over det stormende Hav, de hede Ørkener og, naar Klippebjergene vare naaede, ofte gjennem disse Bjerge, naar Luften var frysende kold. Flere af dem døde paa Vejen og bleve begravede i ensomme Grave ved Vejsiden. De maatte en Tid selv trække deres Ting paa Haandvogne, vade over Floder, krydse over Ørkener, klatre over Bjergskrænter og tilsidst nedsætte sig i en gold Ørken, og i hvilken Hensigt? Var det for at erhverve Guld og Sølv, Huse og Land, Faareflokke og Hjorde og for strax at forbedre deres timelige Stilling? Var det for at blive æret af Mennesker og modtage Verdens Ros, at de gjorde disse Ting? Nej, det var, fordi de elskede Gud og ønskede at opbygge hans Rige. De havde hørt Hyrdens Røst. De vare hans Faar og vilde ikke følge nogen fremmed. Uagtet disse Folk, af hvilke mange vare vore Forældre eller Bedsteforældre, beviste deres ædle Karakter og Menneskeværd ved modigen at møde disse haarde Omstændigheder, udsætte sig for Farer og lægge Alt paa Alteret, og saaledes kjæmpe for Gud og Forfremmelsen af hans Hensigter, bleve de dog af vore Fjender benævnte som Jordens Udskud og Afskum. Men vi ere taknemmelige, at det var gode „Udskud", og et værdifuldt „Afskum", lig Fløde fra Mælk! De kom ganske rigtig øverst lig Fløde! — de vare den nyere Tidsalders Helte og Heltinder! Deres Liv er en evangelisk Prædiken af stor Styrke. De skyede intet Offer for Guds Riges Sag, men opnaaede tilvisse ogsaa herlige Resultater, timeligt saa vel som aandeligt.

Alle Mennesker vilde ikke modtage Evangeliet. Nogle hade Sandheden og vende sig instinktmæssig bort fra den. En Mand, som hengiver sig til onde Lidenskabers Tilfredsstillelse, vil ganske naturlig ikke elske den Person, som kommer til ham og advarer ham mod hans syndige Liv, men vil hade ham — hade ham for Budskabet, han bringer, thi han ønsker ikke at blive forstyrret i sit Syndeliv. Slige Mænd vilde ikke modtage Sandheden, undtagen de alvorlig gaa i sig selv og omvende sig, berørte af Herrens Aand i deres Hjerter. Thi det er ikke i og for sig ved døde Ord eller andre udvortes Midler, at Menneskene blive bragte til Omvendelse, men ved Herrens Aand, som medfølger Ordet og gjør Indtryk paa Hjertet. Som jeg sagde: Nogle Folk hade Sandheden og „elske Mørket mere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde".

Der er andre, hvis Hensigter ere gode, og som elske Sandheden, eller som vilde elske den, om de kun kunde forstaa den. Men de kunne betegnes som aandelig blinde. De have lyttet til Løgne og Bagtalelse med Hensyn til dette Værk, indtil de blive fulde af Fordomme og ikke kunne se klart. Vi leve blandt den Klasse af Mennesker her i Salt Lake City, og de findes allevegne, og vi maa have Taalmodighed over-

for dem. Præsident Smith siger, at han kan elske en hvilken som helst ærlig og oprigtig Mand, om han end har meget forskjellige Meninger fra hans. Hvis han kan, burde alle Kirkens Medlemmer kunne gjøre det, følge hans Exempel og være taalmodige og venlige og overbærende overfor dem, der ikke have det samme Indblik i Livets Spørgsmaal som vi selv.

Der er atter andre, som til en vis Grad elske Sandheden, og som forstaa, at de Lærdomme, vi forkynde, ere Kristi Evangeliums Principper, men de tør ikke vedkjende sig samme, eller aabenlyst erklære dette. De ere bange for de sociale Følger deraf. Dette hele, store Land, denne hele, brede Verden tæller mange af den Klasse af Folk. Vore unge Sønner møde dem, og vore unge Døtre, ikke alene, naar de missionere ude i Verden, men i Lærdomsanstalterne og Universiteterne baade mod øst og vest. Naar Evangeliets Principper blive forklarede for dem, sige de overraskede og forundrede: „Er dette Mormonisme? Det havde jeg aldrig tænkt mig; thi dette er Sandhed. Jeg tror det fuldt og fast, tror det af mit ganske Hjerte." Og Taarerne komme til deres Øjne, som de indrømme dette. Men de komme ikke frem for Offentligheden og fægte for Sandheden. Og hvorfor ikke? Broder Smoot (Senator Smoot) fortalte os Aarsagen dertil, idet han sagde, at en af nærværende Slægts Kjendetegn er dens Mangel paa moralsk Mod. Og, som Digteren siger: „De ere Slaver, som frygte for at forsvare de faldne og de svage og tale deres Sag. De ere Slaver, som ikke hellere ville blive hadede, gjort Nar ad og forurettede, end tie stille, naar Pligten byder dem at tale, og undlade at forsvare Sandheden. De ere Slaver, som af Mangel paa moralsk Mod ikke ville forsvare den Enkelte, som har Retten paa sin Side, overfor de Manges Angreb."

Jeg takker Gud for, at jeg tilhører et Folk, som ikke alene i Ordets dybeste Betydning elsker Sandheden, men som kjender Sandheden, som kjender Kristi Evangeliums sande Principper, og som ikke skammer sig ved at bøje sig ned og tage den skinnende Diamant op af Snavset. Sandhed er Sandhed, hvor den end findes, og af hvem den bliver udtalt, og en Diamant er en Diamant, hvad enten den skinner i Støvet ved dine Fødder eller i en Dronnings Diadem. Jeg takker Gud for, at jeg tilhører dette Folk, og at jeg har Forældre og Bedsteforældre, som ikke alene indsaa Sandheden og elskede den, men som ogsaa turde staa frem og fægte for Sandheden — Evangeliets aabenbarede Sandheder — og lide ondt for Sandhedens Sag.

„Mormonisme" — den sande „kristne" Religion — vil en Gang blive populær, og den hele Verden vil indrømme vore Lærdommes Ypperlighed, forkynde Storheden af dette Værk og rose dem, som vare modige og brave nok til at slutte sig til samme i dets første Trængselsdage. Der vil ikke være nogen Mangel paa Venner og Efterfølgere paa

denne Fremtidsdag. Men nu er Tiden, da Herren prøver Verden og Individerne for at se, om Menneskene ville vise sig som Værkets Venner i dets Trængselsdage, uden at vente til dette Værk bliver populært, før de vise Evangeliets Værk tilbørlig Ærbødighed. Det er let nok at staa paa Sandhedens Side, naar samme har vunden frem til Popularitet, og der er timelig Vinding derved; men naar Masserne modstaa Sandheden, da vil Individernes Værd blive bestemt ved, om de have Mod til at følge deres Overbevisning og forsvare Sandheden uafhængig af Følgerne.

Jeg beder, at Herren vil bevare os i Sandheden og hjælpe os at prædike Evangeliet og udføre den ansvarsfulde Gjerning, som paahviler os: Forkyndelsen af Saliggjørelses-Budskabet, ved Exempel saa vel som Prædiken og Forskrift, og at vi alle maa forblive tro til Enden, er min Bøn i vor Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

Fredag den 1. Oktober 1915.

En Mindedag.

Det er med meget højtidelige Følelser, jeg skriver disse Linier til Søskende herfra Aarhus i Dag, den 22. September, som er Mindedagen om den store Begivenhed, der fandt Sted i Dag for 88 Aar siden, da en hellig Engel — Moroni — leverede Pladerne, hvorpaa Amerikas Oldtids Historie var optegnet, samt Urim og Thummim, til den unge af Gud udkaarede Profet Joseph Smith. Ved en tidligere Meddelelse fra den samme Engel var Joseph bleven underrettet om nogle af de store Begivenheder, som skulde finde Sted, efter at disse hellige Optegnelser vare oversatte. Engelen sagde:

„Naar de ere oversatte, da vil Herren give det hellige Præstedømme til Nogle, og de skulle begynde at forkynde dette Evangelium og døbe med Vand, og derefter have Magt til at give den Helligaand ved Hænders Paalæggelse. . . . Medlemmerne skulle tiltage i Kundskab, indtil de blive helliggjorte og faa en Arv, hvor Guds Herlighed skal hvile over dem. . . . Dit Navn skal blive bekjendt blandt alle Nationer; thi den Gjerning, som Herren vil udføre ved Dig, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fnyse af Vrede."

Enhver tænkende Mand og Kvinde, som nøje lægger Mærke til disse Udtalelser, vil indrømme, at intet Menneske af egen Visdom kunde fremsætte slige Profetier, der siden Mormons Bogs Fremkomst ere blevne opfyldte paa en saare bogstavelig Maade. Mit Hjerte frydes storlig ved den Overbevisning, som Gud har givet mig om Sandheden

af Engelen Moronis Komme for 88 Aar siden, og endnu mere, fordi jeg er talt iblandt de Døbte og har Del i det hellige Præstedømmes Velsignelser, hvorved jeg er berettiget til at virke i min Forløsers Tjeneste og forkynde om den opstandne Kristus, samt hjælpe at berede Menneskenes Hjærter til hans andet og herlige Komme.

Konferencen her i Aarhus er nu tilende. Jeg kan med Sandhed sige, at vi have haft en yndig Tid. Alle Møderne vare godt besøgte af Søskende og Venner. Søndag Aften var Lokalet aldeles opfyldt med lyttende Tilhørere, som med spændt Opmærksomhed i over 2 Timer hørte paa de stadfæstende Vidnesbyrd med Hensyn til Sandheden af Evangeliet, som vi forkynde, og som de forskjellige Talere frembar. Forstanderne fra Odense, Esbjerg, Randers og Silkeborg, der alle ere lokale Brødre og sandhedselskende og gudhengivne Mænd, vare tilstede og afgave Rapport med Hensyn til Forholdene i disse Grene af Kirken, som, naar de nuværende Omstændigheder tages i Betragtning, i alle Henseender vare meget tilfredsstillende. I Odense og Esbjerg overværede jeg paa Vejen hertil gode og velbesøgte Møder, og Søskendes Smil og hjertelige Haandtryk overbeviste mig om, at jeg var velkommen i deres Midte.

Eders Broder i Kristo

Hans J. Christiansen.

Tiden maner til Alvor.

Vor første Barndomstid er Uskyldighedens og Oprigtighedens. Derfor siger Verdens Frelser ogsaa: „Uden I blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmerige“. Men naar vi voxe op, træder Djævelen og alle, som ere i hans Tjeneste, til og frister os til at vise Ulydighed overfor vore Forældre og alle dem, der staa som vore Værger i Hjemmet og Skolen, og Ulydighed overfor Præstedømmet, der staar som Værger i Kirken; Fristeren siger ogsaa, at det kan nok gaa an at synde lidt, foruden i al Almindelighed at være ulydige. Han siger ikke, at vi skulle være meget ulydige, eller stjæle meget, eller lyve meget. Nej, han kommer mere som „Lysets Engel“ og som Barnets „Beskytter“, og bilder det ind, at det behøver ikke at hjælpe sin Moder med at gjøre det og det, thi det maa jo dog have Tid til „at lege med de andre Børn“, og han frister maaske Barnet til at stjæle en 5- eller 10-Øre af Moders Pengepung, for at det kan kjøbe Sukkerstænger ligesom „de andre Børn“. Og naar Barnet kommer lidt galt afsted, frister han det til at sige en Usandhed overfor Moder eller Fader, for at det kan undgaa at blive irettesat eller straffet, eller møde andre Ubehageligheder. Det sker endogsaa, at et saaledes fristet Barn vil beskylde en Broder

eller Søster for at have gjort, hvad det saa godt veed, at det selv og ikke noget andet Barn har gjort. Naar Forældrene mærke, at deres smaa Børn „finde paa“ at lyve, eller stjæle, eller være ulydige, da er det af meget stor Vigtighed, at de foreholde dem det forkerte i deres Opførsel og paa en kjærlig, men samtidig bestemt Maade undervise dem om Forskjellen paa Godt og Ondt og om vor Herkomst fra vor himmelske Fader, som sørger saa meget, naar hans Børn her paa Jorden ere ulydige og ikke sige Sandheden, og samtidig forklare for dem, at et af hans ulydige Børn tilsidst blev saa ond, at han, tilligemed en Trediedel af Aanderne i Himlen, som ogsaa bleve meget onde, førtes ud fra Faderhjemmet i Himmelen, og at disse onde Aander nu ere her, og at alle smaa Børn saavel som alle voxne Mennesker maa vogte sig meget for at lytte til deres forførende Ord og for at være ulydige mod Forældre og Lærere og mod vor fælles Fader, som bor i Himmelen. Hvis vi tale paa denne Maade til vore Børn, kunne vi have grundet Haab om, at vore Advarsler og Formaninger ikke ville være givne omsonst.

Djævelen frister os alle til Letsindighed og Ligegyldighed. Han veed, og med ham vide alle de onde Aander og ugudelige Mennesker, at hvis han kan faa os til at udvise Pligtforsømmelse og til ikke tage det saa nøje med, hvorledes vi leve, naar bare vi kunne spise godt, være fint klædte, komme til alle mulige Teaterforestillinger og Forlystelser, saa vil han have forholdsvis let ved at drage os ned til det frygtelige Helvede, hvor hans og alle onde Aanders Opholdssted i Fremtiden vil blive. Han veed, at han blev udkastet fra Himmelen paa Grund af Ulydighed, Letsindighed, Ugudelighed og Oprør mod den almægtige Gud, og han ønsker at irritere den Almægtige ved at forføre hans smukke Sønner og Døtre her paa Jorden til at begaa Synd, til at være ulydige og gjøre det Onde, hvorved de i det mindste for en Tid kunne blive forhindrede fra at komme tilbage til Faderhjemmet eller til de gode Aanders Opholdssted efter Døden, Paradiset, naar de ved Døden bortkaldes fra dette Jordeliv; og hvis Djævelen og alle onde Aander og ugudelige Mennesker kunne neddrage Menneskene saa dybt i Syndens stinkende Mudderpøl, at de ikke kunne komme ud deraf, saa ere de naturligvis særlig glade.

Det er af højeste Vigtighed, at Menneskene faa Kjendskab til Modsætningerne i Livet, at de faa en klar Forstaaelse af det Godes Væsen og herlige livgivende Egenskaber og ligeledes af det Ondes Karakter, saa at de kunne vogte sig for dets ødelæggende Indflydelse. Det er af Vigtighed, at Menneskene studere religiøse, psykologiske og pædagogiske Principper, saa at de kunne faa en god Forstaaelse af Livet. Det er af Vigtighed, at de øve Tro paa Gud og paa hans Søn Jesus Kristus, der for henved 1900 Aar siden blev født i Palæstinas Land ligesom

en af os for at opvoxe til Mand og blive en Frelser for hele Menneskeslægten. Det er af højeste Vigtighed, at Menneskene adlyde Guds Befalinger, at de omvende sig fra al Synd, og at Forældre give deres Børn en god og kjærlig Opdragelse og sørge for, at de blive underviste i Alt, som er nyttigt og godt. Det er af højeste Vigtighed, at alle Mennesker paa den ganske Jord omvende sig fra al Synd og vende deres Tanker til Gud, saa at det kan blive muligt for dem at erholde Frelse i hans Rige. Det er af højeste Vigtighed, at Menneskene, som bo i Jordens store Stæder, omvende sig fra al Letsindighed, Fornøjelsessyge, Vantro og umoralsk Livsvandel, thi ellers vil Herrens Straffedomme i Henhold til Profeternes Vidnesbyrd snart blive udgydt over dem, ligesom fordum store Byers vantro Befolkning blev ødelagt. Vi raabe til Alle, at de maa omvende sig og slutte sig til hans Kirke, som er gjenoprettet paa Jorden, for at Alle kunne blive delagtiggjorte i det sande Evangeliums Naadegaver. Vi sige til Alle, at Kristi sande Kirke i fordums Tid blev overvunden af den onde Magt, hvad dens jordiske Organisation angik, i Overensstemmelse med Oldtidsprofeternes, Kristi og Apostlernes Vidnesbyrd. „Helvedes Porte“ fik ikke Overmagt over de trofaste Hellige, der levede paa Kristi og Apostlernes Tid; thi de indgik ikke gjennem „Helvedes Porte“ til et eller andet Pinested ved Døden, som de Ugudelige; men de indgik til Paradiset, og de vare berettigede til at opstaa fra deres Grave i Herlighed og leve med Kristus paa Jorden i det tusindaarige Rige og siden „i al Evighed“. De Ugudelige kunne ikke ved Døden henflyttes til „Abrahams Skjød“, men maa nødvendigvis ligesom Jordens letsindige og ugudelige Befolkning paa Noas Tid ved Døden gaa til et Fængselssted, indtil de have udstaaet Straffen for deres Ulydighed og Pligtforsømmelse. Kristi Kirke blev overvunden af de Ugudelige, der levede paa Apostlernes Tid og umiddelbart derefter. Det er vel bekjendt, at Historieskriverne berette om, at de fleste af Apostlerne og Tusinder af de Hellige maatte lide Martyrdøden; og tilsidst fandtes der ikke en bemyndiget Apostel, Ældste eller Præst paa Jorden, som kunde forkynde og administrere Evangeliets Ordinancer. Følgen blev, at et stort aandeligt Mørke gradvis bredte sig over Jorden, og Ufred, Kiv og Strid blev almindelig som en Følge af de gode Kræfters Undertrykkelse. I Stedet for, at Apostler og Kirkens Præstedømme som et Hele varetoge den evangeliske Gjerning, saa paatoge nu visse stolte Mænd, der støttede sig til de Rige og søgte Folkegunst, sig Autoritet og administrerede Evangeliets Ordinancer. Mange af dem blandede fejlagtig græsk Filosofi og græsk-romersk Gudelære ind i Evangeliets Læresystem, og Evangeliets hellige Ordinancer bleve som en naturlig Følge snart udførte paa en anden Maade end den, hvorpaa Kristus og Apostlerne udførte disse. Forstaaelsen af Evangeliets Principper, og specielt af det symbolske i Ordinancerne, gik efter-

haanden tabt, saa at Daab af uskyldige, spæde Børn blev indført i Stedet for den af Herren anordnede, som angik Forladelse for personlige Synder, og som var knyttet til personlig Omvendelse, efter at Menneskene vare blevne bekjendte med Evangeliets Principper, saa de kunde fatte Tro paa dem. Det blev fremdeles lært, at Menneskene modtage den Helligaand i Forbindelse med Barnedaaben. I længere Tid blev saavel Neddyppelsens som Bestænkelsens Daab praktiseret, men Bestænkelsens Daab blev omsider almindelig.

Som bekjendt antog Kejser Konstantin, kaldet „den Store", i Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede Kristendommen i sin da bestaaende Form (hvorvel han ikke blev døbt førend kort før sin Død), og han „ophøjede" den kristne Religion i sin forandrede Skikkelse til Statsreligion. De falske Kirkehyrder, Biskopperne og deres Medhjælpere, sluttede sig til Kejser Konstantin, og fra nu af bleve de ærede og forgudede som verdslige Regenter. Konstantin betragtede sig selv som et Slags Kirkeoverhoved, og Kirken fik nu mere end førhen et yderst verdsligt Præg. Men denne Udvikiing af Forholdene var ganske naturlig som Følge af Undertrykkelsen af Kirkens Præstedømme og Frafaldet. Fra Konstantin den Stores Tid udviklede Forholdene i Apostatkirken sig snart saaledes, at Biskoppen i Rom, og næst efter ham Biskoppen i Konstantinopel, der lidt senere hen i Tiden titulært blev benævnet Patriark, fik Ledelsen af denne Apostatkirkes Affærer. Paven i Rom fik Rang med verdslige Fyrster og blev omsider mægtigere end nogen politisk Regent, saa at han kunde sætte selv Konger og Fyrster i Ban, hvis de ikke føjede sig efter hans Villie.

Daniels Profeti, at Kristi Kirkes Fjender „førte Krig med de Hellige og fik Overhaand over dem" (7 : 21), blev saaledes opfyldt. Ligeledes Apostelen Johannes Profeti, at der blev givet „Dyret" Magt til „at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk." (Aab. 13 : 7.)

Profetierne, som vidnede om Borttagelsen af Evangeliets Gaver fra Jorden efter Messias første Komme, vidnede tillige om Evangeliets Gjengivelse og Kirkens Gjenoprettelse i „de sidste Dage". En af Apostelen Johannes' Profetier desangaaende bør vi særlig mærke os, nemlig Profetien, som er optegnet i Joh. Aab. 14 : 6—7:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, ja alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og og Vandenes Kilder."

Vi bevidne for Alle, at Kristi sande Kirke er gjenoprettet paa Jorden, og vi indbyde Alle til at gjøre sig bekjendte med Kristi Evange-

liums frelsende Principper. Vi formane Alle til at adlyde Guds Befalinger og blive delagtiggjorte i Evangeliets herlige Naadegaver. Tiden maner til Alvor. Vi sige med Apostelen Peter: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave", hvilken Helligaand bliver beseglet paa de Døbtes Hoveder ved Haandspaalæggelse af Kirkens ordinerede Ældster.

Som Herrens Hellige bede vi, at Herren vil velsigne de Oprigtige og alle angergivne Syndere i Jesu Kristi Navn med Evangeliets Velsignelser; og Æren, Prisen og Takken tilkommer Faderen, Sønnen og Helligaanden evindelig! Niels F. Green.

Elbert Hubbard om „Mormonerne".

Det var med Sorg, at det amerikanske Folk erfarede, at Elbert Hubbard tilligemed saa mange andre fremragende Amerikanere havde sat Livet til ved „Lusitanias" Undergang. Den berømte Skribent, hvis Magasin »The Philistine«, har gjort ham bekjendt viden om, vil nu ikke mere lade høre fra sig. Hans Pen, der, ført af hans Mesterhaand, uddelte haarde Slag, der altid ramte, eller opmuntrede og roste det, som var Ros værd, er standset for stedse. Hans sprudlende Vid, hans dybe, vel gjennemtænkte Sætninger og hans literære Mod og Uforsagthed har givet ham en Plads iblandt Amerikas mest fremragende Skribenter.

Det er interessant at lægge Mærke til, at noget af det sidste, Elbert Hubbard skrev, var om „Mormonerne", og det Vidnesbyrd, som han bærer til Verden, fremsat i hans kjendte, kraftige Stil, vil have Vægt, fordi det er baseret paa Selvsyn og udtrykker hans personlige Opfattelse.

Elbert Hubbard skriver om Utahs Pionerer:

Er Du paa Vej til Kalifornien, burde Du gjøre et Par Dages Ophold i Salt Lake.

„Mormonerne" søgte ud til det fjerne Vesten for at skaffe sig religiøs Frihed.

Misforstaaede, forfulgte og af religiøs Fanatisme uddrevne fra deres Hjem, satte de deres Kurs mod Klippebjergenes fredelige Regioner.

Ligesom det gamle Israel søgte de et forjættet Land.

Det Selskab af Mormoner, som først ankom til den store Salt Lake Dal, bestod af 143 Mænd, 3 Kvinder og 3 Børn, med 97 Heste og 50 Oxer.

De havde tilendebragt en besværlig, pinefuld og farlig Marsch tversover Prærierne, de store Sletter, Ørkenen og Bjergenes stenede Kløfter.

For de trætte og udmattede, nogle af dem syge, saa den store, vidtstrakte Saltsø Slette ud som et Paradis. Her kunde de hvile.

De ankom den 24. Juli 1847.

Her laa Dalen, roligt, smilende, smukkere end Ord kunne beskrive, for deres Fødder.

De havde bragt enkelte Sorter Havefrø med sig — Salat, Løg — og en af Mændene havde et Dusin Kartofler, som han havde transporteret med sig disse Tusinde Mil fra Saint Joe, Missouri. En anden havde en Skjæppe Havre; en anden en halv Bushel Hvede.

Allerede Dagen efter at de havde naaet Saltsødalen og i den faste Tro, at dette i Sandhed var det forjættede Land, toge disse Pionerer fat paa at plante deres Kartofler, Sæd og Havefrø.

De bar Vand fra de sprudlende Bjergstrømme i deres Hatte.

Medens de plantede, bade de ogsaa, thi det var meget tvivlsomt, om disse Frø vilde spire frem, trives og bære Frugt.

Da Brigham Young saa Mændene bære Vand, satte han nogle i Arbejde med at grave en Grøft, der forandrede Bjergstrømmens Løb. Det var en ganske ligefrem Opgave, den mest naturlige Ting i Verden.

I Løbet af to Dage var denne Grøft i Stand til at vande 10 Acre.

Denne Grøft var det første Forsøg paa kunstig Vanding i Amerika!

Disse Mennesker begyndte med det samme at bygge Bjælkehuse. De vilde ikke rejse længere, ikke flakke mere omkring; men her vilde de hvile; det skulde være deres Hjem. Deres Bønner bleve hørte og besvarede, som Arbejdets Bønner altid blive.

I Løbet af tre Dage begyndte Sæden at spire frem af Jorden. Da en Uge var gaaet, vare Kartoflerne fremme, og Majs, Havre og Hvede strakte sig ud imod Sollyset.

Og disse Flygtninge lo højt og græd af Glæde og sang Zions skjønne Sange. Gud var i Sandhed paa deres Side.

Hveden, Havren, Majsen og Kartoflerne, som de avlede, bleve ikke fortærede det første Aar. Med den største Omhu og Forsigtighed blev hvert et Korn og hver en Kartoffel opbevaret.

Næste Foraar blev alt dette plantet. Nøjagtige Optegnelser bleve gjorte af alle disse Experimenter. Og se, i det andet Aar avlede disse Folk et Tusinde Bushel Hvede, et Tusinde Bushel Majs, Hundreder af Skjæpper Kartofler og en Mængde Meloner, Bønner, Ærter og andre Havesager.

Den store Opgave var løst. Vandet, ledet ud over Landet, fik Ørkenen til at blomstre som en Rose. De øde Steder grønnedes. Frugttræer bleve plantede og trivedes, og overalt var der Udsigt til rigelig Høst.

De vare rige! Thi Enhver er rig, som har Husly, rigelig med Føde og Brændsel og Lejlighed til at arbejde.

I Aaret 1849, 2 Aar efter at Mormonerne naaede Saltsødalen, trak Guldfeberen en Mængde Mennesker til Kalifornien. Guldsøgerne udhvilte og indkjøbte Levnedsmidler i Salt Lake City. Her fandt de Frugt og Grøntsager i Overflødighed, ligeledes Smør og Æg — men Smør kostede en Dollar Pundet og Æggene en Dollar Dusinet. For Jordbær forlangtes 50 Cents en Quart.

Brigham Young sagde til sit Folk: „Dersom I gaa for at grave Guld, ville nogle faa af Eder blive rige, men de fleste ville dø fattige. Dersom I forsyne Guldgraverne med Levnedsmidler, ville I alle blive rige."

Det var „Mormonernes" Opgave at underholde Guldgraverne. „Mormonerne" vare Civilisationens Fortrop.

Med korte Mellemrum ankom nye Kolonister til det forjættede Land. De nedsatte sig i Dalen fra den ene Ende til den anden.

Mænd, Kvinder og Børn og i Særdeleshed Kvinder — hjemløse Kvinder, venneløse, forladte og mishandlede Kvinder, fandt her et Fristed, et Sted, hvor de kunde hvile, hvor de kunde arbejde, og hvor de kunde dyrke Gud i Sandhed og Oprigtighed.

Brigham Young var ikke alene en Profet, men han var ogsaa Forretningsmand, Civilingeniør, Økonom, og frem for Alt var han i Besiddelse af en stor Del almindelig Menneskeforstand og sund Fornuft.

Nogle Dage efter, at overstaaende Artikel var optrykt i »New York American«, et af de mange Tidsskrifter og Blade, som denne yndede Skribents Artikler fremkom i, udsendte han en anden, som udkom, medens han befandt sig paa Havet paa sin sidste, skjæbnesvangre Rejse. I denne raader han Alle, som komme til Utah, at indhente Oplysninger fra andre end „Udraabere, Hyrekuske og glattungede Barberer". Han raader dem til at tage en Tur ud paa Landet baade nord og syd for Salt Lake City. Kjør ud ti Mil, stig af Vognen og gaa fem Mil, stands ved Husene og besøg Folkene langs Vejen, skriver han. Besøg Landsbyskolerne, se Børnene, tal med Lærerne, med Landmanden ved sit Arbejde, med Kvinderne, som tage sig af Fjerkræet og Frugten; se de fornøjede Drenge og Piger ved deres Arbejde eller Leg, og Du vil blive overbevist om, at disse Mennesker ere besjælede af Ærlighed, Sandhed og det, som er Ret og Godt. Derefter siger han:

I Polygamiets Dage blev ingen Kvinde tyraniseret af sin Mand. Der var ingen aandeligt nedbrudte Kvinder, ingen Selvmord, ingen Udstødte, ingen Sindssyge.

Fra det Øjeblik, da de naaede Salt Lake Dalen, vare Mormon-Kvinderne økonomisk uafhængige.

Disse Kvinder havde store Familier. De opdroge deres Børn til at

arbejde, til at være nyttige. De levede nær ved Jorden. De bevægede sig ude i den frie Natur. De havde et fast Greb paa de saa Dyder og Egenskaber, som Civilisationen aldrig har fundet et Surrogat for.

De vare virksomme, sparsomme, maadeholdne og ærlige. Disse Egenskaber gjøre sig endnu gjældende. I Utah ere de Reglen, ikke Undtagelsen.

Victor Hugo sagde en Gang: „Sheakespeare behøver ingen Mindesten, han har sine Skuespil".

Mormonfolket trænger ikke til noget Forsvar: Skoler, Kollegier, Parker, Hoteller, gode Veje, asfalterede Gader, lykkelige Hjem og store, smilende Strækninger af frugtbart, vel opdyrket Land, ere Tunger, der fortælle deres egen Historie.

Utah er i Virkeligheden endnu ikke blevet opdaget; dets Rigdomskilder endnu ikke aabnede. Ikke en Gang 10 pCt. af Statens frugtbare Land er endnu opdyrket. Og Omfanget af de Rigdomme, som findes i Klippebjergene, er ubeskriveligt." Elbert Hubbard.

Dødsfald.

Ældste William W. Cluff døde i sit Hjem i Salt Lake City den 21. August i en Alder af 83 Aar. Han blev født i Ohio den 8. Marts 1832. Hans Forældre vare Medlemmer af Kirken, da vort Folk blev uddrevet fra Kirtland, og de fulgte den til Nauvoo. Han var en ivrig og trofast Forkjæmper for Sandhedens Sag og har indtaget mange ledende Stillinger i Kirken og udført flere Missioner.

Han kom til Utah i 1850 efter en anstrengende Rejse over Sletterne. 4 Aar efter blev han kaldet til en Mission til Hawaiøerne sammen med Ældste Joseph F. Smith. Han kom tilbage i 1858, og i 1859 blev han sendt til Danmark, hvor han virkede til 1863. Han udførte endnu en Mission til Skandinavien i 1870—71, denne Gang som Missionspræsident. I 1877 blev han indsat som Præsident over Summit Stav, hvilken Stilling han beklædte med Ære i 24 Aar. Han efterlader sig Hustru, 4 Børn og 14 Børnebørn. „Bikuben".

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)